

Emlékek egy szóban

Szürke januári reggel volt. Az a fajta, amikor nincs hó, csak a köd, ami ráfagy az utakra a kora reggeli félhomályban. Amikor úgy érezzük, nem csoda, hogy minden porcikánk tiltakozik az ébresztő ellen, hisz ilyenkor még a Napnak sincs kedve kidugni az orrát a föld alól...

Tudom, hogy első órában szódolgozatot fogok írni németből, és tisztába vagyok vele, hogy a feladott két oldalnak csak az első felét tudom. Még egy ok, amiért semmi kedvem ma kikelni az ágyból... Aztán részben a telefonom kitartó ébresztésének, részben az akaraterőmnek köszönhetően meggyőzőm magam, hogy ez is csak egy újabb kihívás, amivel szembe kell néznem. *„Semmi baj, még van időm megtanulni”* - gondolom. A szavak nagy részével már dolgoztunk órán, és az agyam ezen a téren olyan, mint a szivacs. Csak úgy szívja magába a tudást.

Kisvárosban lakunk, innen fél óra buszút az iskolám városa. *„Van idő”*. Indulás előtt még gyorsan letöltöm a szószedetet a telefonomra. A buszmegállóba vezető úton azon töprengök, vajon lesz-e ülőhelyem. Hétfő van, a kollégisták most mennek vissza a nagy bőrönddel. Ilyenkor van a legnagyobb tömeg. Állva, miközben kapaszkodok és tartom a táskámat, hogy ne kelljen letenni a sáros padlóra, aligha fogom megtanulni azt az egy oldalt. *„Nem kellett volna az utolsó pillanatra hagyni a tanulást. Már megint...”*

Szerencsém van. Egy lány mellé ülök le, annyi idős lehet, mint én. Füzetet tart a kezében, kémiát, vagy biológiát. Nem tudom eldönteni, de annyira nem is foglalkoztat. *„Sorstársam”* – gondolom, majd előveszem a telefonomat és megnyitom a szószedetet. Még jó, hogy az iskolában papírhiány van. Ahelyett, hogy mindenki kinyomtatva kapná meg a tananyagot, tanárnő egyszerűen feltölti a Facebook csoportunkba a bescannelt fájlokat, ahonnan mindenki letöltheti. Felesleges is lenne kinyomtatni, és így még a környezetet is védjük egy kicsit. Előveszem a fülhallgatómat is. *„Azt mondják, instrumentális zenét hallgatva jobban fog az agyunk.”* Mellesleg ez a Facebook-os rendszer más miatt is nagyon jó. Ha valaki hiányzott, vagy nem ért valamit a házival vagy a nyelvtannal kapcsolatban, Tanárnőt még este, vagy hétvégén is elérjük. Vagy ha őt nem is, egymást mindenképpen. Kis, motivált csapat vagyunk. Ha mégis úgy érzem, többre vágyom, egy szavamba kerül, és már fent is van a fájl telis tele C1-es szintű kifejezésekkel. Ugyanígy, ha valamilyen lemaradásom van, máris ott vannak a gyakorló feladatsorok az adott témával kapcsolatban. Külön élményt jelent, amikor prezentációt kell

készítenünk, majd előadnunk. A kiselőadásban használt kifejezéseket sokkal könnyebben megjegyezzük. A sok tanulás mellett kikacsolódást jelent, hogy esztétikusan megformázzuk a bemutatót Power Pointban. Csapatban dolgozni a legjobb ilyenkor...

Felbőg a motor, és elindulunk. „*die Austauschreise - cserediákút*” –mormolom magamban. Közben a fülemben egymást követik a megnyugtató zongoradallamok. Egyébként a zenével is rengeteget lehet tanulni. Ha a csoportunkból valaki hall egy jó német számot, megosztjuk egymással a Facebook-on. Kihívást jelent megérteni, hogy miről szól a dal. Ha idegen szó van benne, azért is kikeresem. Fel sem tűnik szinte, hogy milyen könnyen tanultam meg az adott kifejezést. Ha akarnám, sem törölhetném ki a fejből, mert a dallamról azonnal beugrik a szöveg és vele a szó és a jelentése is. Így belegondolva már rengeteget tanultam ezzel a módszerrel...

Ahogy kiérünk a városból, a buszsofőr lekacsolja lámpát. Sötét januári reggelek... A mellettem ülő lány próbálkozik még egy darabig, aztán bosszúsan elteszi a füzetét. A betűkből ebben a sötétben semmit sem lát. Én is jártam már így... „*während meines Aufenthaltes – kint tartózkodásom alatt*” Arra gondolok, milyen szerencse, hogy úgy döntöttem inkább a telefonomról tanulok. Ha most papír lenne előttem, úgy járnék, mint a mellettem ülő lány, akinek talán pont emiatt fog elúszni ma az ötöse. „*während meines Aufenthaltes, während meines Aufenthaltes – kint tartózkodásom alatt*” Ezt a kifejezést egyszerűen nem tudom megjegyezni. „*während meines Aufenthaltes – kint tartózkodásom alatt*” A külföldi utazások és cserediákprogramok a téma. Pár éve én is részt vettem egy cserediákprogramon. Életem egyik legnagyobb élménye volt... „*während meines Auf...*” Hagyjuk ezt a szót, inkább haladjunk tovább...

„*die Kontakt aufnehmen – felvenni a kapcsolatot*” - olvasom. Emlékszem milyen izgatott voltam, amikor a bemutatkozó leveletem írtam. Hisz ez alapján választották ki, hogy melyik német diák illik a legjobban hozzám. Egy órán keresztül próbáltam megcsinálni a legmegfelelőbb képet, amit végül beillesztettem a levélbe. Régen vajon hogy vették fel a kapcsolatot egymással a diákok? Még így is komplikált, pedig 21 magyar diák levele röppent át több száz kilométernyire néhány másodperc alatt. Aztán már csak várnunk kellett. Még ma is emlékszem, arra a szeptemberi délutánra, amikor jött az értesítés a telefonomra, hogy új e-mailem érkezett. Feladó: Madlen, téma: GrüÙe aus Esslingen... Interneten keresztül ismerkedtem meg a cserepartneremmel, és attól a naptól kezdve a kiutazásig így tartottuk a

kapcsolatot. A technika kötött össze minket. Mindez nem csak a tanulást segítette. A világháló lett a kapocs az összes cserediák között. 21 új, nemzetközi barátság alapja...

„*die Aussprache üben – a kiejtést gyakorolni*”- A kiutazás előtt igyekeztem felkészülni a várható nyelvi akadályokra. Különösen arra, hogy a gyors, németes kiejtéshez hozzászokjak. Tanárnő szerint a filmekkel rengeteget lehet gyakorolni a hallásértést és a kiejtést is. Ez nekem is használt. Hetekig néztem szabadidőmben az interneten német sorozatokat és filmeket. Habár be kell vallanom, a krimisorozatokból vett kifejezéseket nemigen használtam a csereprogramon, de még mindig fel tudom idézni őket a mai napig is. A kiejtésem és a hallásértésem azonban valóban rengeteget javult, és gyakorlatilag nem is tanultam, szórakoztam. Talán igaza van Tanárnőnek, a mi generációnkat már csak a technikával lehet igazán megfogni...

Félúton vagyunk. Kicsit jobban kell igyekeznem. a tanulással. Egyre világosabb lesz, és bár egyre több szót megtanulok, az időm is egyre fogy „*sich mit Mutterschpracheln unterhalten- Anyanyelvűekkel beszélgetni*”- Katarzis. Ez a szó írja le az örömet, amit akkor éreztem, amikor beszálltam a német vendéglátó családom kocsjába és azonnal megértettem amit mondanak és tudtam rá reagálni. „*die Sprachkenntnisse testen- a nyelvtudást letesztelni*” Ettől jobb nyelvgyakorlást el sem képzelhet az ember. Olyan érzés, mint amikor az éveken keresztül szorgalmasan gondozott gyümölcsfa meghozza várva várt első termését, és pont olyan amilyennek elképzeltük, vagy talán még jobb is. Úgy éreztem, megérte a fáradságot a sok tanulás. Persze semmi sem tökéletes, voltak ismeretlen szavak, de a mobilomra töltöttem le a szótárat, ami segítségével szinte minden akadályt áthidaltunk. A szótárnak köszönhetően még Activityt is sikerült sikeresen játszani a családdal. Az új szavakat pedig szintén telefonba jegyzeteltem, hisz az mindig nálam volt.

„*etwas verewigen-valamit megörökíteni*”- rengeteg kép készült. Ezeket feltöltöttük a gépre és megosztottuk egymással. A szüleimnek is minden nap küldtem egyet és egy rövid üzenetet, hogy tudják, minden rendben van. Anya sosem volt oda a technikáért, de ilyenkor azért áldotta az internetet, ebben biztos vagyok...

Beérünk a buszmegállóba. Már csak egy két szó van. Leszálok a buszról, és gyalog indulok el a suli felé. *Sikerült.”Land und Leute kennen lernen - egy országot és az embereket megismerni*”- mindig érdekes más nemzetiségű emberek kultúrájával találkozni. Rengeteg gyönyörű tájat, várost csodáltunk meg, belepillantottunk a német mindennapokba és helyi

ételkülönlegességeket is megkóstoltunk. A tapasztalatok összegzésének érdekében a program végén volt egy projekt nap, ahol német és magyar vegyes csapatokban egy prezentációt kellett előadnunk. Számítógépen dolgoztunk ki egy Power Point bemutatót, amely a német és a magyar zenét dolgozta fel. Belehallgattunk mindkét nép muzsikájába, majd a mai zenevilágába, végül elénekeltünk közösen egy-egy dalt. Ez a csoportmunka még inkább elősegítette a tanulást és szorosabbra fűzte a barátságokat.

Lassan besétálok a suliba, majd a terembe. Mindenki lázasan ismételteti a kifejezéseket. Becsengetnek. Tanárnő pontos, mint mindig. Sietve lediktálja a szavakat, hogy minél több időnk legyen kidolgozni azokat. „*valamit megörökíteni-etwas verewigen*”, „*a nyelvtudást letesztelni die Sprachkenntnisse testen*”, „*kint tartózkodásom alatt- während meines Auf...*” Ez az a nehéz szó. „*Auf... Aufenthaltes*”- Megvagy!

Jól sikerül a dolgozat. Ahhoz képest, hogy mennyire bal lábbal keltem fel, a sok jó emlék és a sikerélmény egészen jó kedvre derített. És eszembe jutott az a nehéz kifejezés is. Csak egyet nem tudtam: „*Barátságokat kötni*”-. A doga után gyorsan megnéztem a telefonomban - „*Barátságokat kötni - Freundschaften schließen*”. Tényleg! Kicsit bosszant, de a sikerélmény nagyon felvillanyozott. És jólesett tanulás közben nosztalgiázni kicsit.

És hogy az internet és a technológia hogyan kötődik mindehhez? Nos, a történet kötődik az internethez. Igaz a csereprogram működött már a technikai vívmányok előtt is. Egy hétig Németországban, és egy hétig Magyarországon. Most viszont már eltelt három év. És még mindig havonta legalább egyszer jön az értesítés a telefonomra, hogy új e-mail, érkezett, és mindig elmosolyodok, amikor látom: Feladó: Madlen, Téma: Grübe aus Esslingen. Barátok lettünk. Olyan barátok, akiket bár szétválasztanak a földrajzi adottságok, összeköt két hatalmas erejű dolog. Az első az internet, amely egy olyan fizikai kapocs köztünk, amely képes áthidalni a távolságot és segít ápolni a kapcsolatunkat. És bármily hálásak vagyunk is ezért a technikának, mit sem érne anélkül a másik dolog nélkül, amit most elárulhatnék, hogy mi, de igazából nincs is rá szükség. Mert mondhatnám akár magyarul, vagy németül, ez a titok világszerte ugyanazt jelenti mindenki számára.